

נגעו בשמיים

קלות המטוסים שממריאים ונחתים בשדה התעופה בהרצליה גורמים למספר ילדים להרים את ראשיהם. לחלקם ההתנשף הוא כבר מוכרת, אך ביניהם יש כמה שרוצים שמוחרים תהיה פעולה אל המטוסים. שלושה ילדים מתחייבים בכל מטוס, וכל אחד מקבל ארטיק ומיקרוסקופ שמחוברים למערכת הקשר של הטייס. יד קטנה אחת תושפת בחזקה את ידיו הנישא, אולי זה מה שירגיע אותם, לפחות עד שיחיו כבר באוויר.

הטייס אהרון בורק שכולם שומעים אותו ברור וקורא בקול לילדים שמאחור: "סוכניסו", "כן" מתורגם כמיוחד עונה לאהרון ומיד מתגורר רעש חזק מהמנוע. המסלול הולך ומתקצר, המלגלים עוזבים את הקרקע, המטוס מסריא וישראל נגלית לפתע מוחלק. חיוכים מתפשטים על פני הילדים, ספק מלחץ ספק משמחה. אחד הילדים הגדולים שבחבורה אף זכה להטיס את המטוס למשך כמה דקות.

כבר עשר שנים שכיום העצמאות חוסר יותר מ-100 ילדים עד גיל 18, כולם יתומים צה"לי, לחוות חוויה יוצאת דופן - סיפה מתנה כשמי הארץ. החופה עלתה לאוויר כעקבות שיחוף פעולה בין ארגון אלמנות ויתומי צה"ל לאגודת התעופה הכללית, באגודה חברים גם 88 אנשי הצוות של "טייסת 10", אשר מתגוררים למען הקהילה, ובתורבות את טיפת יום העצמאות בשמי

מור סופר, צילום: נצה מיסי אלוה

הארץ, שהמכה בינתיים למסורת. הילדים שאנחנו מארחים ממריאים מורצליה, מגידו, חיפה ושדה הירוק, מספר משה אקלר, טייס בטייסת 10, מזכיר תוכני האגודה. הילדים יורדים נרגשים תלחבים והתנובות בדרך כלל טובות מאוד.

קילו של אהרון הטייס נשמע טוב באוזנית, מוריע למלם שנגיע חוסן לחזור, הוא נחבה לאישור סמנדל הפיקוח לנחיתה, בזמן שדממת אלוהים נשלת על יושבי המטוס, אף אחד לא מעז לרבר.

אסור להפריע לטייס כשהוא נוח. יורדים לאם לאט בחזרה לשרה התעופה, ורק כשהמלגלים נוגעים במסלול הנחיתה כבר אפשר לשהירי אגות ורחה. לטווח החששות של האנשים הקטנים שקיז 20 דקות באוויר, המטוס נוחת בשלום עם ארבעת נלגליו על הקרקע.

חיום הוא מראה לנו שלא שובחים אותנו, משתפת ידל נגר, אשר איכרה את אביה לפני שש שנים עקב מוחלת, ומגיעה זו השנה השנייה לחוויה הזו. ומאזכרן הוא ארברן, אף אחד לא יכול להחזיר לנו את אבא שלנו, אבל כאן לא נותנים לנו הרגשה שרחרשים עלינו, היא מסבירה, "להפך" - מגסים להבנים בנו שטחה, זה בוף זה אקשן, זו החוויה הכי טובה שאפשרי למקש". היא מוסיפה בחוזהבות.